



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 694/2022
31.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Дамир Дамјанов, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „ Др Младен Стојановић“ из Бачке Палнке, чији је пуномоћник Васкрсије Југовић, адвокат из ..., ради исплате трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3179/21 од 13.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3179/21 од 13.12.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3179/21 од 13.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3179/21 од 13.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П1 256/20 од 21.06.2021. године, којом је усвојен тужбени захтев, обавезана тужена да тужиљи АА, на име неисплаћене накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, за период од 01.09.2016. године до 28.02.2019. године, исплати износ од 79.848,00 динара, са законском затезном каматом од 24.04.2021. године до исплате, као и износ од 28.099,39 динара, на име обрачунате законске затезне камате до 23.04.2021. године, обавезана тужена да тужиоцу, ББ, на име неисплаћене накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, за период од 01.09.2016. године до 31.08.2017. године, исплати износ од 34.398,00 динара, са законском затезном каматом од 24.04.2021. године до исплате, као и износ од 18.217,23 динара, на име обрачунате законске затезне камате до 23.04.2021. године, као и да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.490,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова за састав одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011....18/2020 у даљем тексту: ЗПП).

Пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, у којој је расправљено питање права запослених на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и заузето становиште да им припада право на исплату ових трошкова у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, те да није условљено ни постојањем организованог јавног превоза, ни удаљеношћу од места запослења, већ једино постојањем стварних трошкова за долазак и одлазак са рада који се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне карте у јавном превозу, односно до висине накнаде претплатне карте. Како су нижестепене пресуде донете у складу са усаглашеном судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији туженог као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1.и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужиоци су тужбе поднели 29.01.2020. године. Парнице по тужбама тужилаца спојене су решењем Основног суда у Бачкој Паланци П1 256/20 од 10.08.2020. године, ради заједничког расправљања. Вредност предмета спора, у

смислу члана 28. ЗПП, по тужби тужиље АА је износ од 79.848,00 динара, а по тужби тужиоца ББ износ од 34.398,00 динара. Првостепена пресуда донета је 21.06.2021. године. Другостепена пресуда донета је 13.12.2021. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужби, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**